

KARIN SLAUGHTER

ŠIRDIES
RANDAI

Alma littera

2

Džefriui taip ir niežėjo rankos nuplėšti nuo sienos telefono aparatą, bet susivaldė. Giliai atsikvėpęs, surinko policijos skyriaus numerį ir ėmė kantriai klausytis signalų.

Atsiliepė Marla Sims, jo sekretorė, dalį dienos einanti ir dispečerės pareigas.

– Labas vakaras. Grantu apygardos policijos skyrius. Malonėkite palaukti.

Ir, nelaukdama atsakymo, padėjo ragelį ant stalo.

Iš paskutiniųjų stengdamasis valdytis, Džefris vėl visa krūtine įkvėpė oro. Dingtelėjo mintis, kad Sara, likusi viena aikštelėje, apsigalvos ir nebenorės su juo praleisti šio vakaro. Kiekvieną sykį, kai jis žengia prie jos žingsnį, ji atsitraukia per du. Jam buvo aišku, kodėl ji taip daro, tačiau širdies gilumoje jis negalėjo pateisinti tokio elgesio.

Džefris atsirėmė į sieną, jausdamas, kaip nugara srovėna prakaitas. Rūgpiūtis įsišėlo, Džordžijos valstijoje pasiekdamas vis naujus karščio rekordus: palyginti su juo, birželis ir liepa atrodė kaip žiemos mėnesiai. Kai kuriomis dienomis, išėjus į lauką, jam atrodydavo, kad kvėpuoja pro drėgną rankšluostį. Jis atpalaidavo kaklaraiščio mazgą ir atsegė viršutinę marškinų sagutę, kad bent kiek prasivėdintų.

Už namo kampo pasigirdo kvatojimas, ir Džefris, kyštelėjęs

galvą, pažiūrėjo, kas vyksta automobilių aikštelėje. Prie seno išklerusio kamaro trypčiojo būrelis berniūkščių, leidžiančių per rankas cigaretę. Telefono būdelė stovėjo prie namo šono, ir per skaisčiai žaliais ir geltonais dryžiais dažytą sienelę Džefris nebuvo matyti. Dingtelėjo mintis, kad jie rūko marihuaną, bet jis nebuvo tikras. Iš pirmo žvilgsnio paaugliai atrodė gana įtartinai. Džefris tai suprato ne todėl, kad buvo policininkas, – tokio amžiaus jis irgi bičiuliavosi su panašia draugija.

Jam besvarstant, ar verta prieiti prie paauglių būrelio, atsiliepė Marla.

– Labas vakaras. Grantu apygardos policijos skyrius. Ačiū, kad malonėjote palaukti. Kuo galiu jums padėti?

– Marla, čia Džefris.

– O, labas, viršininke! – sušuko ji. – Atsiprašau, kad iškart neatsiliepiu. Vienoje parduotuvėje per klaidą suveikė signalizavimo įtaisas.

– Kurioje? – paklausė jis, prisiminęs pokalbį su Bete Reynolds, smulkmenų parduotuvės savininke.

– Valymo paslaugų, – atsakė ji. – Senis Burgesas netyčia išjungė signalizaciją.

Įdomu, pagalvojo Džefris, Marla jau įžengusi į aštuntą dešimtį, o Bilą Burgesą vadina seniu, bet nieko nepasakė.

– Dar kas nors? – paklausė jis.

– Bredas skambino, kažkas atsitiko restorane, bet vyrai nuvažiavo ir nieko nerado.

– Ką jis sakė?

– Kad kažką pastebėjo, ir tiek. Juk pažįstate Bredą, jis savo šešėlio išsigąsta.

Ji sukikeno.

Policijos skyriuje visi žiūrėjo į Bredą kaip į nesubrendėlį: dvidešimt vienerių metų vaikas, apskritaveidis, švelniais kaip pūkas šviesiais plaukais, atrodė kaip paauglys. Vyresnieji kolegos mėgdavo pajuokauti: paimdavo jo kepurę ir užmaudavo mieste

kokiai nors statulai ant galvos. Pereitą savaitę Džefas matė ją ant generolo Li* statulos, stovinčios priešais vidurinę mokyklą.

Džefris prisiminė Sarą.

– Šiąnakt budi Frenkas. Skambink man tik tuo atveju, jeigu nebent įvyktų žmogžudystė.

– Du zuikiai vienu šūviu, – vėl sukikeno Marla. – Gydytoja ir viršininkas vienu skambučiu.

Jam dingtelėjo mintis, kad iš Birmingamo į Grantą jis persikėlė tik todėl, jog norėjo dirbti nedideliame miestelyje, kur visi pažįsta vienas kitą. Tai, kad visiems žinomas jo asmeninis gyvenimas, buvo vienas iš nedaugelio kompromisų. Jis buvo jau beatsakąs Marlai koku nors juokeliu, bet išgirdo klyksmą automobilių aikštelėje.

Iš už kampo kyštelėjęs galvą pažiūrėti, kas vyksta, vėl išgirdo merginos riksmą:

– Kad tu padvėstum, gyvate!

– Viršininke? – pasigirdo Marlos balsas.

– Palauk, – sukuždėjo jis, pajutęs, kaip sudiegė paširdžius, išgirdus piktą merginos balsą. Iš patirties žinojo, kad pats baisiausias dalykas, koks šeštadienio vakarą gali atsitikti automobilių aikštelėje, – tai įtūžusi paauglė. Paauglius jis mokėjo sutramdyti: su jais galima pasiginčyti, be to, beveik visi jie pasiduoda laisva valia, nenorėdami veltis į muštynes. Paaugles įsiutinti nelengva, bet dar sunkiau jas nuraminti. Ko jau ko, o įtūžusios merginos tikrai reikia saugotis, juo labiau jeigu rankeje ji laiko ginklą.

– Aš tave nudėsiu, gyvate! – suklykė ji, kreipdamasi į vieną vaikinuką.

Jo draugai mikliai puolė į šalis ir sustojo pusračiu, o vaikinas liko vieni vienas prieš krūtinėn nutaikytą revolverį.

---

* Robert Edward Lee (1807–1870) – pietiečių armijos vyriausiasis vadas Pilietinio karo metu.

Mergina stovėjo ne daugiau kaip už keturių žingsnių. Džefriui bežiūrint, ji žengė dar vieną žingsnį artyn, tad atstumas tarp jų dar labiau sumažėjo.

– Velniava! – sušnypštė Džefris ir, prisiminęs, kad rankoje tebelaiko ragelį, įsakė: – Bregint atsiųsk Frenką ir Metą į čiuožyklą.

– Juodu Madisone.

– Tuomet Leną ir Bredą, – tarė jis. – Tegu tyliai važiuoja. Prie automobilių aikštelės mergina su revolveriu.

Džefris pakabino telefono ragelį, jausdamas, kaip įsirėžia kūno raumenys. Gerklė išdžiūvo, miego arterija pašėlo tvinkseti, daužydamosi nelyginant gyvatė. Per kelias sekundes galvoje praskriejo tūkstančiai minčių, bet jis nuvijo jas šalin, nusivilko švarką ir nustūmė už nugaros revolverio dėklą. Eidamas aikštelės link, priglaudė rankas prie šonų. Mergina pastebėjo jį akies krašteliu, tačiau laikė revolverį nukreipusi į vaikiną. Tačiau jam tiesiai į pilvą, tačiau Džefris matė, kad jai dreba ranka. Laimė, jos pirštas dar nelietė dirgiklio.

Džefris sėlino namo pasieniu. Mergina stovėjo nūsikususi nuo čiuožyklos, priešais ją buvo automobilių aikštelė ir greitkelis. Džefris vylėsi, kad Lena susipras ateiti su Bredu nuo pastato pusės. Sunku numanyti, ką darytų mergina, suvokusi esanti apsupta. Vienintelė kvaila klaida galėtų kainuoti ne vieną gyvybę.

Atsidūręs per dvidešimtį žingsnių nuo merginos, gana garsiai, kad visi girdėtų, jis šūktelėjo:

– Ei!

Mergina krūptelėjo, nors ir buvo pastebėjusi jį artėjant. Jos pirštas palietė dirgiklį. Rankoje ji laikė trisdešimt antro kalibro beretą, pistoletą, vadinamą kišeniniu: iš tolo jis vargu ar labai pavojingas žmogui, tačiau iš arti gali pridaryti daug bėdos. Šiuo ginklu ji galėjo nukauti aštuonis žmones. Aišku, jeigu taikliai šaudė, bet iš tokio atstumo ir beždžionė nepasidarytų gėdos. Rankoje ji laikė aštuonių žmonių gyvybę.

– Eikit iš čia, – įsakė Džefris netoliese stoviniuojantiems paaugliams.

Jie trypčiojo vietoje, kol pagaliau suvokė, ką jis sako, ir visu būriu patraukė į kitą aikštelės galą. Net iš tolo buvo justai stiprus marihuanos tvaikas, ir Džefris, matydamas, kaip svirduliuoja taikiniu tapęs vaikas, suprato, kad jis jau buvo spėjęs sočiai prisirūkyti, kai jį užklupo mergina.

– Eik šalin! – sušuko mergina Džefriui.

Ji vilkėjo juodais marškinėliais pusilgėmis rankovėmis, matyt, kad nebūtų taip karšta. Iš pažiūros atrodė dar vaikas, kalbėjo švelniu, bet ryžtingu balsu.

Ji pakartojo:

– Eik šalin, sakiau.

Džefris nekrustelėjo iš vietos, ir ji, vėl nukreipusi akis į vaikina, tarė:

– Aš jį nudėsiu.

Skėstelėjęs rankomis, Džefris paklausė:

– Kodėl?

Klausimas, regis, ją nustebino, nors, beje, jis kaip tik to ir siekė. Žmonės dažnai nieko negalvoja, laikydami ginklą rankoje. Pistoletu vamzdis šiek tiek nusileido, kai ji kreipėsi į Džefrį:

– Kad jis liautųsi.

– Liautųsi ką?

Ji susimąstė.

– Niekieno reikalas.

– Nejaugi? – tarė Džefris, žengdamas žingsnį į priekį, pasikiau dar vieną. Jis sustojo per penketą žingsnių nuo merginos, užtektinai arti, kad, jos negąsdindamas, galėtų aiškiai matyti, kas vyksta.

– Ne, sere, – atsakė mergina, ir jos mandagumas jį šiek tiek nuramino. Merginos, sakančios „sere“, į žmones nešauko.

– Klausyk, – pradėjo Džefris, galvodamas, ką jai reikėtų pasakyti. – Ar žinai, kas aš toks?

– Taip, sere, – atsakė mergina. – Jūs – policijos viršininkas Toliveris.

– Teisybė, – tarė jis. – O kuo tu vardu?

Ji praleido klausimą pro ausis, bet vaikas atgijo, matyt, marihuanos apkvaišintu protu pagaliau suvokė, kas vyksta.

– Dženė. Ji vardu Dženė, – tarė.

– Ar tikrai Dženė? – paklausė Džefris merginos. – Gražus vardas.

– Aha, – suvapėjo Dženė sutrikusi, bet tuojau pat atsipeikėjusi tarė: – Atstok. Neketinu su tavimi kalbėti.

– Ko gero, priešingai, – tarė Džefris. – Regis, labai daug ką galėtum papasakoti.

Ji tarytum buvo beatsikertanti, bet kilstelėjo pistoletą ir nusitaikė vaikinui į krūtinę. Jai vis dar drebėjo ranka.

– Eik šalin, o tai nudėsiu jį.

– Šiuo pistoletu? – paklausė Džefris. – Ar suvoki, ką reiškia nušauti žmogų? Ar suvoki, kaip paskiau jausies?

Iš veido išraiškos iškart suprato, kad ji nieko apie tai neišmano. Dženė buvo putli mergina, tikriausiai turinti per dvidešimt kilogramų antsvorio. Vilkėjo juodais drabužiais. Pažiūrėti buvo iš tų merginų, kurios nežada atsilikti nuo gyvenimo. Vaikas, į kurį ji taikėsi, buvo išvaizdus, tikriausiai visų merginų svajonė. Tada, kai Džefris buvo jos amžiaus, tokia mergina kaip Dženė įkištų bjaurų laiškutį į jo drabužių skyrelį. Šiandien ji nukreipė į jį pistoletą.

– Džene, imkim ir nuoširdžiai pasikalbėkim, – tarė Džefris, labai abejodamas, kad jos pistoletas užtaisytas. – Dėl to vaikino neverta gadinti sau gyvenimo.

– Eik šalin, – pakartojo Dženė, bet jau ne tokiu tvirtu balsu. Laisva ranka ji nusišluostė veidą. Jam dingtelėjo, kad ji verkia.

– Džene, aš netikiu...

Jis nutilo išgirdęs, kaip ji perjungia saugiklį. Metalu džerkštelėjimas lyg peiliu perrėžė ausį. Jis siektelėjo revolverio už nugaros, bet neištraukė.

– Kas čia vyksta, Džene? – Džefris stengėsi kalbėti ramiau, įtaigiu balsu. – Kodėl mudviem nuoširdžiai nepasikalbėjus? Negali būti, kad atsitiko kažkas nepataisoma.

Ji vėl nusišluostė veidą.

– Taip, sere, – tarė ji. – Tikrai nepataisoma.

Jos balsas skambėjo taip šaltai, kad Džefriui kūnas nuėjo pagaugais. Jis susivaldė ir ištraukė revolverį iš dėklo. Džefris nekontė ginklų, nes, būdamas policininkas, žinojo, kiek jie pridaro nelaimių. Jis nešiojosi ginklą ne todėl, kad patiko, o todėl, kad turėjo nešioti. Per dvidešimt tarnybos policijoje metų Džefris buvo išsitraukęs jį tik keletą kartų, o iššovė dusyk, bet ne į žmogų.

– Džene, pažiūrėk į mane, – tarė jis, stengdamasis kalbėti kuo valdingesniu balsu.

Ji nenuleido akių nuo priešais stovinčio vaikinio. Atrodė, lyg būtų prabėgusi visa amžinybė. Džefris tylėjo, tikėdamasis, kad ji susivoks ir liausis. Paskiau ji palengva nukreipė žvilgsnį į Džefrį, nuleido akis ir jo rankoje išvydo devinto kalibro revolverį. Nervingai apsilaižė, matyt, suvokusi pavojų. Jos žodžiai nuskambėjo Džefriui kaip laidotuvių varpai, kai ji tarė:

– Nušauk mane.

Jis pagalvojo, kad bus prastai išgirdęs. Anaip tol ne tokio atsakymo tikėjosi.

Ji pakartojo:

– Nušauk mane arba aš nušausiu jį.

Sulig šiais žodžiais ji pakėlė beretą ir nusitaikė vaikinui į galvą. Džefris išvydo, kaip ji atsistoja prasižergusi sulig pečių platumu ir abiem rankomis suima pistoleto rankeną. Iš jos pozos buvo aišku: mergina moka valdyti ginklą. Dabar jos rankos nebedrebėjo, ir ji žiūrėjo vaikinui į akis.

– Šūdas! – suinkštė vaikinas, ir ant asfalto švirksstelėjo šlapimo čiurkšlė.

Džefris kilstelėjo revolverį tuo pat metu, kai ji šovė, bet kulka prašvilpė vaikinui virš galvos ir suaižė plastikinę iškabą ant pastato sienos.

– Kas čia dabar? – sušvokštė Džefris, suvokdamas, jog Dženė tebestovi ant kojų tik todėl, kad jam pritrūko ryžto paspausti revolverio dirgiklį. Šaudama į iškabą, ji pataikė į tašką viršum i. Džefris neabejojo, kad tik retas kuris iš jo kolegų galėtų šaudyti taip taikliai, juo labiau tokią įtampos valandėlę.

– Perspėjimas, – tarė Dženė, nors jis ir nesitikėjo jos atsakymo. – Nušauk mane, – pakartojo ji. – Nušauk arba aš jam ištaškysiu smegenis, kaip Dievą myliu. – Ji vėl apsilaižė. – Man vieni juokai jį nudėti. Aš moku naudotis šiuo daikčiuku. – Ir ji kilstelėjo pistoletą, rodydama, ką turi omeny. – Juk supranti, kad man vieni juokai jį nudėti, – tarė ir vėl prasižergė, kad menčiau pajustų beretos atatranką.

Ji lengvai pakreipė pistoletą ir išmušė iškaboje dar vieną tašką. Automobilių aikštelėje žmonės puolė klykdami bėgti, bet Džefris nieko nepastebėjo. Pamatė nebent iš pistoleto tūtos rūkstant dūmelį.

– Labai didelis skirtumas, ar šauni į iškabą, ar į gyvą žmogų, – tarė jis, kai tik atgavo žadą.

– Jis ne žmogus, – suniurzgė ji, ir tik įtempęs klausą jis išgirdo jos žodžius.

Akies krašteliu Džefris pastebėjo kažką ateinant. Ir išvydo Sarą. Ji buvo be riedučių, vien baltomis puskojinėmis stovėjo ant juodo asfalto.

– Vaikeli! – sušuko Sara, ir jos balsas virptelėjo iš baimės. – Džene! – pridūrė ji.

– Eik šalin! – atrėžė Dženė, tačiau jos balsas nuskambėjo veikiau valiūkiškai, kaip išdykėlės, o ne kaip pabaisos, kokia ji buvo prieš kelias sekundes. – Būk gera!

– Jai nieko bloga, – tarė Sara. – Aš ką tik aptikau ją tenai, ji kuo puikiausiai jaučiasi.

Pistoletas virptelėjo jos rankoje, tačiau Dženė, regis, vėl atgavo ryžtą ir nusitaikė vaikinui tiesiai į tarpuakį. Tuo pačiu negyvu balsu kaip ir anksčiau, kai dar nebuvo praradusi ryžto, ji tarė:

– Meluoji.

Metęs žvilgsnį į Sarą, Džefris iškart suprato, kad mergina neklysta. Sara nemokėjo meluoti, tai buvo aišku iš jos veido. Net iš tolo buvo matyti, kad jos marškinėliai ir džinsai kruvini. Be jokios abejonės, čiuožykloje kažkas buvo sužeistas, o gal ir nužudytas. Jis vėl dirstelėjo į Dženę ir pagaliau jos švelniame, vaikiškame veide išvelgė grėsmę.

Džefris sumetė, kad ligi šiol neperjungė revolverio saugiklio. Spragtelėjęs jį, žvilgsniu įsakė Sarai nejudėti iš vietos.

– Džene!

Sara nurijo seilę. Džefris nepažino jos balso: anksčiau ji niekada nekalbėdavo su vaikais tokiu tonu. Matyt, čiuožykloje Dženė padarė kažką baisaus, kad tai paveikė Sarą. Ką ji ten galėjo iškrėsti? Čiuožykloje šūvių nebuvo girdėti, ir budintis policininkas Buelas Parkeris visai neseniai jam pranešė, kad ten viskas gerai. Įdomu, kur dingo Buelas, sunerimo Džefris. Ką padarė Dženė? Džefris būtų brangiai užmokėjęs, jeigu laikas sustotų ir jis galėtų sužinoti, kas atsitiko.

Džefris užtaisė revolverį. Sulig tuo garsu Sara grįžtelėjo ir pamojo ranka delnu žemyn, lyg norėdama pasakyti: liaukis, nereikia. Jis pažvelgė per jos petį į čiuožyklą. Tikėjosi pamatyti būrį žioplių, priplojusių nosis prie stiklo, bet ten nebuvo nė gyvos dvasios. Nejaugi tai, kas atsitiko viduje, kur kas įdomiau negu tai, kas vyksta prieš jo akis?

– Džene, ji jaučiasi kuo puikiausiai. Eikš, pati pamatysi, – tarė Sara, dar sykį bandydama sutramdyti merginą.

– Daktare Linton, prašau nekalbėti su manimi, – virpančiu balsu pro dantis iškošė Dženė.

– Vaikeli, pažiūrėk į mane, – tarė Sara tokiu pat drebančiu kaip Dženės balsu. – Na, pažiūrėk į mane. – Merginai neatsiliepus, pridūrė: – Ji jaučiasi kuo puikiausiai. Garbės žodis, kuo puikiausiai.

– Meluoji, – atkirto Dženė. – Visi jūs melagiai. – Ir, atsigrę-

žusi į vaikiną, pridūrė: – O tu – pats didžiausias melagis. Degsi pragare už tai, ką pridarei, gyvate.

– Mudu ten susitiksime, kale, – atrėžė vaikiną taip įsiutęs, kad net seilės ištiško jam iš burnos.

Dženė kalbėjo ramesniu balsu. Regis, kažkas jiems nutiko, jai ir vaikinui, ir, kai ji atsakė, jos balsas skambėjo visai vaikiškai:

– Tikrai degsi.

Akies krašteliu Džefris pastebėjo, kad Sara žengtelėjo į priekį. Pamatė, jog Dženė nukreipė trumpavamzdį pistoletą vaikinui į galvą. Mergina stovėjo tvirtai įsispyrusi į žemę, rankos nedrebėjo, lūpos nebevyrpėjo. Dabar jos ranka buvo tvirta. Kitaip nei Džefris, ji atrodė pasiryžusi šauti.

– Džene, – prabilo Džefris, bandydamas nukreipti jos dėmesį į šalį. Nenorėjo šauti į merginą, dar visai vaiką. Nevalia šauti į tokią mažvaikę.

Dženė dirstelėjo per petį, ir Džefris pažvelgė į tą pusę. Pagaliau atvažiavo policijos automobilis, su ginklais rankose išlipo Lena Adams ir Bredas. Jie sustojo trikampiui pagal visas policijos statuto taisykles: Džefris priešaky, jie, kiek atsilikę, iš šonų.

– Nušaukit mane, – tarė Dženė, tebetaikydama į vaikiną.

– Nuleiskit ginklus, – įsakė Džefris policininkams.

Bredas pakluso, bet Lena dvejojo. Džefris griežtai pažvelgė į ją ir buvo bepakartojas įsakymą, bet ši pagaliau nuleido revolverį.

– Nudėsiu jį, – sumurmėjo Dženė.

Ji stovėjo be galo rami, ir Džefris pagalvojo, ką dabar jaučia ši mergina, kodėl ji taip ryžtingai nusiteikusi.

– Aš jį nudėsiu. Tai man ne pirmiena, – atsikrenkštusi tarė Dženė.

Džefris pažvelgė į Sarą, tikėdamasis, kad ji bent ženklų patvirtins, jog tai tiesa, bet ji stovėjo nenuleisdama akių nuo merginos su pistoletu.

– Tai man ne pirmiena, – pakartojo Dženė. – Nušaukit mane, kitaip aš nušausiu jį ir pati nusišausiu.

Pirmąsyk šį vakarą Džefris staiga suvokė, kad kitos išėities nėra – jis turi ją nušauti. Dabar tik stengėsi įtikinti save, kad mergina, nors ir kokia jauna būtų, kelia neišvengiamą grėsmę priešais stovinčiam vaikinui. Jeigu jis šautų jai į koją ar petį, ji vis tiek dar spėtų paspausti dirgiklį. Netgi tuomet, jeigu jis pataikytų į liemenį, ji sugebėtų krisdama paleisti šūvį. Turint omeny, kaip ji laiko pistoletą, vaikas būtų negyvas, jai dar nenuvirtus ant žemės.

– Jūs, vyrai, tikri skystalai, – prašvokštė Dženė, išvydusi ginklą Džefrio rankoje. – Nieko nesugebate padaryti kaip dera. Sakote – padarysiu, o išeina šnipštas.

– Džene! – maldaujamu balsu prabilo Sara.

– Skaičiuoju iki penkių, – pareiškė Dženė Džefriui. – Vienas.

Džefris nurijo seiles. Širdis taip stipriai daužėsi krūtinėje, kad jis nei matė, nei girdėjo, kaip mergina skaičiuoja.

– Du.

– Džene, maldauju.

Dženė sunėrė rankas lyg melddamasi. Jos buvo tamsios, beveik juodos nuo kraujo.

– Trys.

Džefris nusitaikė. Ne, ji negali šauti. Protas neneša, kad ji galėtų šauti. Juk jai ne daugiau kaip trylika. Trylikametės mergaitės nešaudo į žmones. Juk tai savižudybė.

– Keturi.

Džefris stebėjo, kaip ties dirgikliu įsitempia merginos pirštas, kaip palengva rėžiasi rankos raumenys, kontroliuojantys pirštų judesį.

– Penki! – sušuko ji, ir jos kaklo venos išpampo. – Nušauk mane, velniai griebtų!

Jis išvydo, kaip ji pasiruošia, laukdama beretos atatrunkos. Kaip įsitempia rankos ir riešo raumenys. Laikas slinko taip lė-

tai, kad jis aiškiai matė, kaip nuo pat peties pamažu rėžiasi rau-
menys ir pirštas linksta vis arčiau dirgiklio.

Jis gavo paskutinę progą, kai ji suriko:

– Nušauk mane!

Ir jis šovė.